

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

ע.

עין משפט
נר מצוה

כ א מיי פ"ד מהלכות
צבורות הלכה די
טו"ש"ע י"ד סימן שט
ספ"ח א
כא ב ג מיי שם הלכה
טו טו"ש"ע שם ספ"ח
ד וז"ל וז"ל די ספ"ח א
כב ד ה ז ו מיי פ"ד
מהלכות צבורות
הלכה ח טו"ר י"ד סימן
שט"ו
כג ח מיי שם הלכה יב
(טו"ר שם)
כד ט מיי שם הלכה יט
(טו"ר שם)
כה י מיי שם הלכה כ
(טו"ר שם)
כו ב ל מיי שם הלכה כ"א
(טו"ר שם)
—————
לעזי רש"י
מרי"א וז"ל א. [א.
נקינות.
—————
שיטה מקובצת
[א] הלכו באברים אחר
הרוב. גיב ע"ב ארס
כרייתו דין די ע"א: [ב] כמו
גרסת ר"ח כרכוהו אחותו
בר. גיב ע"ב תוס' בכורות
ט"י ע"ב י"ז ע"ב:

ואי אהמר צהא קאמר רבה. מלאך וזהבא דאי אמרת למפרע קולא הוא דלא קדיש: **מחסך ומניה.** עד שיצא הרוב ובע"ג שיצא הרוב והרי החמיכות לפנינו משליכו לכלבים אי אמרת צשלמא מלאך ולהצבא הוא קדוש ומקמי יציאת רוב לא קדיש מידי הנך דאיחמכו מקמי הכי לא חלה קדושה עליהו אלא אי אמרת למפרע הוא קדוש הא כיון דרובא קמן איגלאי מלתא צליצת הרוב דמשיקרא קדוש לכו: לא **מחסך ומשליך.** דכיון דליתנהו אלא תיחול צשעת גמר יציאת הרוב ואיסורא ליכא דהא כי שדא קמא חולין הוה אצל צינא שלש ומכרו לעובד כוכבים וזכר ויצא שלש אחר וכולן לפניו איכא למימר אגלאי מלתא חיללא למפרע ומצטלה מכירה: **אחסי יצא רובו.** דמשמע צבת אחת: **נעשה כמי שיצא רובו.** צבת אחת: **הלכו באברים.** דמפרט ואילי שיצא רובו צמיטט אבר רוב העובר יצא ומיעוט א' מן האברים השלים לציצת הרוב וקא מיבעיא ליה הלכו באברים אחר הרוב דנשדי מיעוט אבר שיצא צתר רובו צבנים והיו כמלאך דלא נפק האי מיעוט וליכא יציאת רוב עובר ואם רצה מחתך ומשליך לכלבים ומשום מטיל מוס צקדשים ליכא דמותר להטיל מוס צבור קודם שיצא לאור העולם כגון יציאת ראשו או יציאת רובו דרך מרגלותיו: או לא **הלכו.** ושדיק ליה צתר רוב עובר דלא צשקיין רוב עובר ואיזיל צתר רוב אבר: **אלא שיצא הלוי.** של עובר ורוב אבר משלים אותו החלי ואי שדינא למיעוטא דגוואי צתר רובא נפק ליה רובא דולג: אי נימא רובו **ממש.** וצבת אחת קא מיירי על כרחך דלע"ג דשניין לעיל מחתך ומניה נעשה כו' שנייא צעלמא שני אגב דוקיה ומתניין צמשעוטיה קיימא: **אלא לאו כגון שיצא הלוי צבור אבר.** וקרי ליה רובו דשדיין מיעוט אבר דגוואי צתר רוב אבר וכוה ליה רוב עובר: לא. לעולם לא הלכו ולא שדיין מיעוט אבר צתר רובא ומתניין ציצא רובו ממש ודקשיא לך למאי איצטריך כגון שיה מיעוט אחד מן האברים משלים לרוב העובר ואיצטריך לאשמעין דהוי רובא ולא אמריין שדי מיעוט אבר צחוק אחר רוב צפנים וליכא ליה אלא שדייה צתר רוב העובר הואיל וצהדיה נפיק: **כיצו צפני.** שגל ונכרך צפני הדקל קעין מרייליא של גפנים: מהו. שמהא חליצה ואמריין כיון דלא נגע צרחס לא קדיש דהא רחס הוא דמקדש צדידיה תלא רחמנא ולקמן צעי איעת כרכו. ואח"כ קצי הוי חליצה דמין שלא צמני הוא: שנייא. מי הוי חליצה צהמה לאו חליצה היא: הכי דמי.

מאי לא מחתך ומניה ואי אמרת למפרע קדוש יקבר מבעי ליה. תימה דלמ"ד נמי מלאך וזהבא הוא קדוש אמאי משליך לכלבים כיון דכבר יצא רובו דהא צבור מחתך נמי חשיב ליה ליה כדאמר צהמפלת (גדה דף טח). דילא מחתך מרובו אמו טמאה ליה ומתניין נמי קמי נפטרה מן הצבורה וצכל ענין קאמר צין שיצא אבר אבר צין שיצא רובו צבת אחת וי"ל דצשלמא אי מלאך ולהצבא הוא קדוש כיון דלין קדושה חלה עליו עד יציאת רובו אי"כ מה שנחתך קודם יציאת רובו אין קדושה חלה עליו כלל ויכול להשליכו לכלבים אף מאחר יציאת הרוב ומייה מפי יצא רובו ואילך טעון צבורה למה שיצא וכן משמע לשון הקונטרס ובע"ג דקמי יצא רובו הרי זה יקבר ומשמע רובו צבת אחת דמוכח צבויאל ומשמע אצל אבר אבר לא היינו דוקא לענין המיעוט הראשון דלפי' אותו מיעוט טעון צבורה כשיצא רובו מאחר דלין מחתך אצל למ"ד למפרע קדוש שמתחלה הקדושה חלה עליו מתחלת הלידה אי"כ צמחוק נמי יקבר ואמאי דמחתך נמי לא קשיא ליה הכי מטיל צו מוס דלמי לאוקומי צנפל שאינו ראוי להקדשה אי"כ מחתך קודם שיצא לפי' צקונטרס האשה כרכוהו לעובר ואחותו צדיים והפסיקו ליה צינו לצין הרחס וקשה לרבינו מס צשום מקום לא איירי צצשה מילדת עם הצהמה אלא רועה צתמן צצמה שנת עובדה צתוך מעיה והושעי רועה את ידו ורישא דתך מילתא נמי איירי צרועה כרכו צפיז לשון זכר הכי נמי הוה ליה למנקט כרכו ואחוו והיילאו ועוד דמאי פריך אי דנפק דרך רישיה פטרמיה וכי אין יכול להיות שאחותו צדיים צצאשו ומפסיק צדייה צין ראשו לרחס וזה דוחק לומר דלין לרחס לפתוח קודם שיצא הרעש ואין יכול להנכיס ידו ועוד דמתניין דהושטי רועה את ידו צלא הוציא כלל איירי דאם לא כן נעמא צמה שיצא ובע"ג די' לחלקן בין מצברת לאין מצברת אי נמי התם כשלידה אחר' קודם לזה שנפתח רחמה כל ז' דוחק ומרעא לר"מ ט"ז כמו גרסת ר"מ כרכוהו לר"מ והוציאויא שילדה נקצה עמו כדאמר נמי צפ' כל הצער (לקמן דף קח). אין לי אלא אחומו הקטנה הגדולה מניין ופריך אי דנפק דרך רישיה וכן הנקצה הא פטרמיה ראש הנקצה שיצא רכשה תחלה שראש הוכר כרוב צין צרכיה ומשני דנפק מרגלותיו והוה כרוב צין צרכיה וה"ה דהוה מני למימר כרכו אחיו לענין איכה מהן צבור אלא נקט אחומו משום דליכא צבורה כלל':

מאי

פרוץ מרובה על העומד ויצא דרך עומד מאי עד כאן לא איבעיא ליה אלא פרוץ מרובה על העומד דאיכא ועומד בעולם אבל נגממו ליה: **מאתני'**
הכי רשיה לרחס וקודש מיד דהא יצא ראשו הרי זה כילוד: **דרך מרגלותיו.** וקודם יציאת רובו כרכוהו: **צלעמה חולדה.** צתוך הרחס והוציאתהו: **הא אפיקטיה.** כשהיה צלוע ולא נגע צרחס והיינו כרכוהו: **אלא צעמא והוציאם והכניסם ויצא מאלו מהו.** מי קדוש צצאי יציאה אחרונה או לא: **ונכנס ליה מהו.** נפטרה ומאן נקדיש לא אורי ולא נגיעה דהא אין כאן רחס: **נעקרו.** קס"ד קודם לכן נעקרו ונפלגו: **הא ליסנהו.** מעובי החתלים מצפנים קצי קצי: **קנגעה צצעי' דאיבעיא לן.** כבר ומשם אתה למד את שצונתך: **ויצא דרך פרוץ.** מהו מי אמריין כיון דעומד מרובה עליו הוה ליה כאלו כולו עומד. ל"ה נגממו מצפנים ושפה חליצה ה' משמרת וקא מיבעיא ליה ט' מורא צר' מקדש או לא: **מאתני'**

א [ב] כמילות י. ט"ז, ט"ח
ג [ב] מיר מב הריוח ג:
ד [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
ט [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
ו [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
ז [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
ח [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
ט [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
י [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
יא [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
יב [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
יג [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
יד [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
טו [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
טז [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
טז [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
יז [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
יח [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
יט [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
כ [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
כא [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
כב [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
כג [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
כד [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
כה [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
כו [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'
כז [ג] ט"ז ט"ח, א [ג] ענין תוס'

ג' עין משפט

גמ' חצוי ברוב אבר. ענין
עירובין דף טו ע"ב תוס'
שם הרבה: ענין חצוי
דף טו ע"ב תוס' ד"ה על:
דף טו ע"ב תוס' ד"ה על:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

א [ב] גמ' צני רבא הלכו
צלצדין אחר הרוב. י"ז
ענין כמילות דף טו ע"ב
תוס' ד"ה מפיטמו וכו':
ב [ב] תוס' ד"ה כרכוהו וכו'
כמו גרסת ר"ח כרכוהו.
ג [ב] ענין צבורות ט' ע"א
תוס' ד"ה אמר צ' מין
צמני אלו חולין וכו'
וד"ק:

רבינו גרשום

ואי איהמר בהא בהא
קאמר רבה ביצא שליש
דרך רופן ושני שליש
דרך רחס מיכן ולהצבא
קדוש דלחומרא אבל הא
ביצא שליש ומכרו לעובד
כוכבים דאי אמר מיכן
ולהצבא קדוש [הו] לקולא
הוה אמינא מודי לה
לרב הונא דלמפרע קדוש
צרכי צדש
לחומרא כך אמרו לקולא:
הכא במאי עסקין במחור
ומשליך לכלבים. כלומר
דלא יצא רוב יחד: הכי
דמי אילמא כגון שיצא
רובו במיעוט אבר כילוב
שיצא רובו של עובר
בכלל מיעוט אבר וקא
של אבר היה במיעוט וקא
מיבעיא ליה האי מיעוט
אבר דבראי בחר רובא
דבהמה שדיין ליה ויצא
רובו ויקבר או דלמא
הא מיעוט אבר בחר
רוב אבר דבמיעוט שדיין
לה ולא יצא רובו ולא
חציו דעובר בכלל רובו
לכלבו. אלא כגון שיצא
חציו ברוב אבר כילוב
חציו דעובר בכלל רובו
אבר וקא מיבעיא ליה
ההוא מיעוטא דלגואי מהו
למישידיה בחר רוב אבר
דבראי והוה ליה יצא
רובו ויקבר או דלמא
לא שדיין ליה בחר רובו
ולא הוי אלא יצא חציו
ולא חל עליה קדושה וישלך
ומשליכו לכלבו: לא כגון
שיצא רובו במיעוט אבר.
כלומר דאמריין לעיל: